

Цікавих публікацій, нових авторів!

#1-2 от 28.01.2016

Цікавих публікацій, нових авторів!

«Політехнік» має значний авторський актив, серед дописувачів – викладачі, співробітники, студенти. Вони приносять до редакції інформації, статті, вірші. Один із наших активних авторів, Олег Костянтинович Морачковський – доктор фізико-математичних наук, професор, завідувач кафедри теоретичної механіки – зауважив, що ще жодного разу газета не публікувала інтерв'ю з журналістом і запропонував узяти таке інтерв'ю – у редактора газети Світлани Землянської.

Олег Морачковський: Світлано Петрівно, протягом багатьох років, десь із 1965-го, мені, як автору, надавали багато місця в газеті: це були й нотатки, й малюнки, і огляди публічних лекцій, і навіть інтерв'ю. Та досі не було інтерв'ю з Вами і вашими колегами по редакції, дозвольте надолужити згаяне хоча б з нагоди 65-річчя газети. Зараз «Політехніку» шістдесят п'ять, вік солідний, та й Ви на капітанському містку вже давно, багато років. Як вони для вас пройшли – повільно чи швидко? Є відчуття важкості ноші?

Світлана Землянська: Шістдесят п'ять років – це половина від університетських 130 років! Це – дитина у дорослих батьків, не молодість, та ще й не зрілість у наш час, а й те і й інше не припускають в томи. Швидко чи повільно для мене спливає час? Ніколи не замислювалася про це, головне – він тече бурхливо і цікаво.

О. М.: Ви перейняли естафету у головного редактора Леніни Олександрівни Белякової, яка колись сама вас знайшла і призначила своїм наступником. Чи робить що-небудь газета в пам'ять редакторів, які пропрацювали в НТУ «ХПІ» більше 40 років і високо підняли репутацію газети?

С. З.: Редакція «Ленінських кадрів» (тодішня назва газети) в 70-і роки, коли я прийшла на роботу до ХПІ – це був колектив яскравих журналістів, які визначили напрямки роботи газети, створили неповторну творчу атмосферу. Зі своїми старшими колегами – Леніною

Беляковою та Зоєю Капустіною – підтримуємо спілкування, вони, дякувати Богові, живі й здорові, вважаю їх своїми вчителями і близькими людьми. Газета – живий, мінливий організм, постійні в ньому лише інтерес до нового, до людей – героїв нашого часу. Це відчули мої колеги, що, як і я свого часу, прийшли до Харківського політехнічного з Університету ім. Каразіна і полюбили Політех. Ігор Гаєвий, Поліна Ніколенко, Марина Абрамчук, яка зараз у відпустці, доглядає малу донечку, – всі ми живемо непідробним інтересом до своєї справи, до газети, до колективу політехніків.

О. М.: Відчуваєте Ви, що газета за ці роки змінилась? Можна сказати точно, що вона змінила назву на більш демократичну. А що-небудь ще помінялося?

С. З.: Більш демократичними стали і умови роботи журналістів. Ви ж пам'ятаєте часи жорсткої цензури, коли навіть згадка в газеті про імператора Олександра III, ім'я якого при створенні носив Харківський технологічний інститут, викликала заборону? «Я вам раджу, дівчино, – сказав мені цензор у 1985-му, – не губіть своє молоде життя заради якогось імператора». Зараз це смішно, а тоді могло потягти за собою серйозні наслідки. А зміни в роботі є постійно, відповідно до змін у нашому житті. Щороку частково змінюється і структура «Політехніка»: вводяться нові розділи і рубрики, але головне – з'являються все нові і нові автори! З'явилася нова «трибуна» газети, її електронна версія виходить з 2004 року – понад 10 років. Сайт газети щодня відвідують десятки читачів – в університеті, в Україні, за кордоном. Хочу відзначити: успішна робота нашого колективу була б неможливою без надійної допомоги ректорату НТУ «ХПІ», в нашому університеті завжди поважали газету, цінували її внесок у справу підготовки, виховання спеціалістів. На всіх етапах своєї діяльності редакція завжди мала підтримку керівництва вузу – ректорів М. Ф. Семка, М. Ф. Киркача, Ю. Т. Костенка. Із вдячністю згадую роки своєї праці під керівництвом ректора Л. Л. ТОВАЖНЯНСЬКОГО, проректорів Ю. Д. Сакари, А. П. Марченка, Є. І. Сокола, який і зараз, на посаді ректора НТУ «ХПІ» приділяє велику увагу нашій газеті. Редакція цілком підтримує пропозицію ректора – запровадити в газеті практику дискусій з головних проблем розвитку університету.

О. М.: Як читач і автор «Політехніка» бачу у вас особливі «пристрасті»: ви відзначаєте ювілеї вчених, цілі сторінки газети віддаєте спорту, влаштовуєте дискусії з новітніх напрямів освіти. Що я пропустив?

С. З.: Ми регулярно вміщуємо публікації про участь випускників університету в інноваційному розвитку держави, відзначаємо успіхи сьогоденних студентів у науці, в оволодінні професією, у творчості. Кожне ім'я на наших шпальтах – це свідчення щирої зацікавленості наших журналістів у долі героїв публікацій, захоплення особистістю. Хочеться розкрити внутрішній світ людини, показати, який внесок робить кожен викладач, професор, студент у загальну справу – успіхи і імідж Політеху.

О. М.: Якщо дозволите, декілька питань про вас. У 2009 році редактора газети «Політехнік» Світлану Петрівну Землянську секретаріат НСЖУ нагородив ювілейною «Золотою медаллю української журналістики». У зв'язку з 55-річчям від дня заснування університетська газета «Політехнік» була нагороджена Почесною грамотою Національної Спілки журналістів за плідну роботу в галузі журналістики та у сфері вищої освіти, щороку ви перемагаєте в різних

номінаціях огляду-конкурсу вузівських газет. Ви особисто пишете?

С. П.: Спасибі за запитання. Пишу – отже, існую, можна сказати, перефразовуючи Декарта. На посаді редактора я, скоріше, «граючий тренер», пишемо всі, до кожного випуску газети. Часто це просто такий вид праці журналіста – організація матеріалу, коли автором статті стає інша особа, так би мовити, «джерело інформації». Іноді пишу для видань сторонніх, центральних, це статті часто «іміджеві», у славу НТУ «ХП».

О. М.: Змінюється газета, не може не змінюватися й людина, яка її очолює. Ви присвятили велику частку життя Політеху, як ці роки вплинули на Вас особисто?

С. П.: У одній знаменитості я колись зустріла таку формулу ваги особистості: «З роками важливо зберегти 3 речі: гідність людську, самоіронію та достойний рівень відтворення професії. Якщо, смію сподіватися, мені це якоюсь мірою вдалося, то «розкладу» за пунктами. Перше – допоміг колектив політехників, де завжди поважали нашу працю, цінували зусилля журналістів «Політехніка», де завжди відчувала себе потрібною. Друге – мені ніколи не було властиве «запаморочення від успіхів», навпаки, завжди готова до сприйняття критики і, найчастіше, сама себе й оцінюю критично. І третє – щодо рівня відтворення професії: його ми досягаємо колективно. Мої колеги творчо й відповідально працюють, у редакції панує корпоративний дух. І нам, не приховую, приємно, коли в день доставки газети з друкарні не зачиняються двері редакції – на «Політехнік» чекають!»

О. М.: Що ж, питання скінчилися. Тепер залишилося привітати вас, Світлано Петрівно, і всіх співробітників редакції «Політехнік», її читачів та авторів із ювілеєм!

Бажаємо газеті яскравих публікацій, нових цікавих авторів і творчих відкриттів, а ще – хороших, вдумливих, захоплених новинами читачів, що люблять і цінують вашу прекрасну газету!

В первый день января появилась на свет

Политеха биограф – Газета, –

Сколько судеб, открытый, научных побед

На страницах ее, сколько света!

И студент, и профессор, декан, аспирант

С интересом Газету читает.

«Политехника» стиль, глубина и талант,

Информируя, нас просвещает!

И наука, и спорт, и студенческий быт,

И учебный процесс, и искусство –

Всем делам ХПИ путь в Газету открыт, –

Точность фактов и подлинность чувства!

С юбилеем! Звучит поздравлений мотив:

Процветай, дорогая Газета!

Как нас радует творчеством твой коллектив,

Журналисты, спасибо за это!

Ирина Фаустова

Январь, 2016 года